

Φωτεινή Κωνσταντοπούλου

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΔΑ

«Κανένα βιβλίο δεν είναι μαγικό ραβδί»

■ ΤΗΣ ΕΣΜΕΡΑΛΔΑΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥ ■

Καλώς ήρθατε, Φωτεινή. Υπηρετείτε στην Ελληνική Αστυνομία 28 χρόνια, έχετε τιμηθεί από την Υπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες στην Ελλάδα και για την συμβολή σας στην παγκόσμια εκστρατεία Back2School. Όμως, είστε και συγγραφέας. Με δεκάξι βιβλία για παιδιά στο ενεργητικό σας, περνάτε στην ενήλικη λογοτεχνία με το καινούργιο σας βιβλίο «45 κι ακόμα μετρώ», που στολίζει το εξώφυλλό του ένα κόκκινο φόρεμα, το οποίο πρωταγωνιστεί και σε μια σκηνή του βιβλίου. Είναι το κόκκινο της «εκδίκησης» ή της φλόγας που κρύβει μέσα της κάθε γυναίκα;

«Ούτε το ένα ούτε το άλλο. Το κόκκινο φόρεμα είναι το χρώμα της στιγμής που η ηρωίδα σταματά να περιμένει. Έχει περάσει χρόνια λέγοντας στον εαυτό της “όχι τώρα”, περιμένοντας να αλλάξει κάτι: ο άλλος, το σώμα της ή οι συνθήκες. Μια μέρα, όμως, το φοράει όπως είναι. Με τα κιλά που δεν έχασε ακόμα και όλες τις εκκρεμότητές της, χωρίς καμία τέλεια αφορμή. Δεν είναι πράξη εκδίκησης, είναι η πρώτη μικρή πράξη που δεν χρειάζεται καμία προϋπόθεση. Για μένα, αυτό είναι το πιο δυνατό κόκκινο. Η στιγμή που σταματάς να περιμένεις να γίνει η ζωή όπως πρέπει, για να αρχίσεις να τη ζεις όπως είναι».

Η ηρωίδα αναμετράται με τον καθρέφτη και τις αλήθειες της. Γιατί συνήθως βλέπουμε στον καθρέφτη τις προσδοκίες των άλλων; «Γιατί από πολύ νωρίς μαθαίνουμε να κοιταζόμαστε μέσα από τα μάτια των άλλων. Κάποια στιγμή, το βλέμμα τους γίνεται δικό μας βλέμμα. Ο καθρέφτης παύει να είναι το εργαλείο για να δούμε ποιες είμαστε και γίνεται ένας τρόπος να ελέγχουμε αν είμαστε “σωστές”. Πόσο νέες, πόσο απεργάδιαστες, πόσο ακούραστες οφείλουμε να δείχνουμε. Όταν η πρωταγωνίστρια στέκεται απέναντί του, η πραγματική αναμέτρη-

ση δεν είναι με το σώμα ή τις ρυτίδες της. Είναι να απομακρύνει όλα εκείνα τα ξένα βλέμματα που έχουν εγκατασταθεί μέσα της και να μπορέσει, επιτέλους, να δει τον εαυτό της».

«Η ομορφιά είναι πώς αισθάνεσαι μέσα σου, και αυτό καθρεφτίζεται στα μάτια σου», έχει πει η Σοφία Λόρεν. Τι είναι ομορφιά για εσάς;

«Για μένα, ομορφιά είναι η ησυχία που εκπέμπεις όταν σταματάς να παλεύεις με τον εαυτό σου. Δεν είναι η συμμετρία, ούτε η αγωνία να νικήσεις τον χρόνο. Η πραγματική ομορφιά δεν βρίσκεται ποτέ σε μια απεγάδιαστη επιφάνεια. Είναι ο τρόπος που στέκεσαι στο χώρο όταν έχεις πάψει να απολογείσαι για τις ρωγμές σου. Είναι η βαθιά ανακούφιση του να μην υποδύεσαι, πια, τίποτα. Τελικά, ομορφιά είναι όταν το πρόσωπό σου και η ζωή σου λένε την ίδια ιστορία, χωρίς να χρειάζεται καμία ρυτίδα να κρύψει κάποια σύγκρουση ανάμεσά τους».

Πιστεύετε στη θεραπευτική δύναμη της ταύτισης; Διαβάζοντας και την τελευταία σελίδα του βιβλίου σας, τι πιθανότητες δίνετε η αναγνώστριά να ξεκινήσει να «μετράει» με τους δικούς της όρους;

«Πιστεύω στη δύναμη της αναγνώρισης πιο πολύ απ' ό,τι στην ταύτιση καθαυτή. Το να αναγνωρίζεις κάτι δικό σου μέσα στην ιστορία κάποιου άλλου δεν σε θεραπεύει από μόνο του, αλλά σου αφαιρεί το βάρος της ψευδαίσθησης της μοναξιάς. Όσο για τις πιθανότητες; Κανένα βιβλίο δεν είναι μαγικό ραβδί που αλλάζει ζωές. Ούτε οδηγεί σε μεγάλες αποφάσεις. Και δεν είναι αυτός ο στόχος. Μπορεί, όμως, να είναι κάτι πολύ μικρό. Να αφήσει ένα “πρέπει” στην άκρη, να κάνει χώρο για κάτι που θέλει, ή απλώς να πιει τον δεύτερο καφέ της χωρίς να χρειάζεται να τον δικαιολογήσει. Ίσως, τελικά, αυτό να σημαίνει να μετράς με τους δικούς σου όρους. Να αποφασίζεις εσύ τι αξίζει να μετρήσεις».

«Για μένα, ομορφιά είναι η ησυχία που εκπέμπεις όταν σταματάς να παλεύεις με τον εαυτό σου. Δεν είναι η συμμετρία, ούτε η αγωνία να νικήσεις τον χρόνο»

Ποια είναι η μεγαλύτερη παγίδα στην εποχή των social media;

«Η μεγαλύτερη παγίδα είναι πως μάθαμε να μπερδεύουμε την ορατότητα με την παρουσία. Ένα “like” μοιάζει με φροντίδα, αλλά είναι ο πιο φτηνός τρόπος να πεις “σε είδα” χωρίς να χρειαστεί να κάνεις τίποτα άλλο. Η ίδια παγίδα λειτουργεί και αντίστροφα. Στήνουμε μια στιγμή για να την ανεβάσουμε -το σωστό φως, το σωστό πλάνο- αντί να τη ζήσουμε όπως πραγματικά είναι, μισοτελειωμένη και όχι ιδιαίτερα φωτογενής. Το πιο επικίνδυνο είναι πόσο εύκολα, όσο στήνουμε τη σκηνή, σταματάμε να προσέχουμε τι πραγματικά συμβαίνει μέσα σε αυτήν, ακόμα και αν κανείς άλλος δεν το προσέχει ποτέ».

Θα συνεχίσετε να γράφετε βιβλία για παιδιά;

«Ειλικρινά, δεν ξέρω. Δεν είχα πρόγραμμα ούτε όταν έγραφα το “45 κι ακόμα μετρώ”. Δεν ξύπνησα μια μέρα αποφασισμένη να αλλάξω κοινό. Κάποια πράγματα απλώς υπάρχουν μέσα μου και, όταν έρθει η στιγμή, βρίσκουν τον τρόπο και τη μορφή με την οποία θέλουν να βγουν προς τα έξω. Αν αυτό σημαίνει μια ακόμα παιδική ιστορία, θα τη γράψω. Αν σημαίνει κάτι εντελώς διαφορετικό, θα ακολουθήσω αυτό, όποιο και αν είναι το κοινό του. Δεν θέλω να αποφασίζω από πριν τι πρέπει να γράψω. Θέλω να βλέπω τι ζητάει να γίνει ιστορία».

Είναι «βαριά» η στολή της αστυνομικού;

«Είναι, ναι. Το δύσκολο είναι να υπηρετείς το καθήκον, χωρίς να αφήνεις όσα ζεις στη δουλειά να καθορίζουν τον άνθρωπο που είσαι».